

[Jørgen Jørgensen (Løjre).] blem, der foreligger for Nordjyllands vedkommende. Jeg anser det derfor for vigtigt, at man søger spørgsmålet løst for Nordjyllands vedkommende, samtidig med at man løser problemet for Sjællands vedkommende.

Omkostningerne ved opførelse af et sindssygehospital i Glostrup og de 2 plejehjem i Ballerup og Viborg er i forslaget kun skønsmæssigt anslået, og det kan vel vanskeligt være anderledes på nuværende tidspunkt. Det er meget betydelige beløb, det drejer sig om — 21 mill. kr. til Glostruphospitalet og 13—14 mill. kr. til de 2 plejehjem. Skal rigsdagen give tilslutning til disse store byggeplaner på så skønsmæssigt et grundlag, som der her foreligger, må det formentlig være en forudsætning, at rigsdagen gennem finansudvalget eller på anden måde får de endelige planer og beregninger forelagt til godkendelse, før det egentlige byggeri påbegyndes. Ved lovens vedtagelse må det gøres muligt, at indenrigsministeren kan foretage alle de nødvendige forarbejder, når de opstillede planer skal realiseres.

Jeg forventer iøvrigt, at vi i udvalget kan få nærmere oplyst, hvor meget der straks skal tages beslutning om med hensyn til grundkøb og det praktiske samarbejde med det nye amtssygehus. De bemyndigelser, der er nødvendige i så henseende for at kunne fremme arbejdet, må myndighederne naturligvis have, men selve byggeprojektet vil det være naturligt at finansudvalget eller et andet organ på rigsdagen får forelagt på et tidspunkt, da nærmere udregninger over byggeomkostningerne foreligger og man bedre kan bedømme de planer og de omkostninger, der er forbundet med opførelsen, og som vil blive nødvendige for at gennemføre det foreslåede projekt.

Må jeg om behandlingen af sindssyge sige et par ord. Behandlingen af sindslidelser er et af vor tids store problemer. Sindssygepatienter betragter man jo i dag på en helt anden måde end før. Sindslidelse er en sygdom som andre sygdomme, og det er netop af stor vigtighed, at sindslidende patienter ikke isoleres eller behandles på særlig måde, før den yderste nød byder det. Når det gælder sindslidelse, er sygdomstilfældene ikke altid så klart afgrænsede, at en læge i alle tilfælde med sikkerhed kan afgøre, om patienten bør behandles af den medicinske overlæge eller anbringes på et sindssyge-

hospital. Det kan imidlertid betyde meget for helbredelsesmulighederne, om resultatet af lægens overvejelser fører til, at patienten anbringes på et isoleret beliggende sindssygehospital eller kan blive på det almindelige hospital.

Når det drejer sig om mennesker med dårlige nerver, som det almindeligvis kaldes, kan det ofte være vanskeligt for den enkelte læge at afgøre, om patienten skal behandles på den medicinske afdeling på det almindelige sygehus, og i alle de grænsetilfælde, der kan foreligge, er det meget vigtigt, at læger med hver sit specielle kendskab kan samtale om patientens forhold. For et menneske med dårlige nerver kan det at blive anbragt på et sindssygehospital virke nedbrydende og ødelæggende og måske umuliggøre helbredelse. Der er nu i de senere år kommet helt nye synspunkter frem for behandlingen af sindslidende mennesker. Vi bør derfor være opmærksom på, at den hjælp, der derigennem kan ydes, må kunne komme ud til alle de medborgere, der har hjælp behov, og som under tidens nervepres er slået ud. Det er derfor af afgørende betydning, at der skabes gode ydre rammer for arbejdet, fordi omgivelserne og forholdene og anbringelsen mellem andre patienter netop ved denne sygdom betyder så meget. En modernisering af vort sindssygevæsen er efter min og mit partis mening en opgave, der må sættes meget ind på at løse.

På de andre lægelige områder har vi her i landet i de sidste 10—20 år gennemført en udbygning af landets sygehusvæsen, som har gjort det muligt, at befolkningen i næsten alle byer og amter har fået adgang til læge- og hospitalsbehandling, hvor alle moderne hjælpemidler for sygdommens helbredelse står til rådighed, en udvikling, vi alle glæder os over og betragter som et stort socialt fremskridt; men på sindssygevæsenets område har vi ikke på samme måde fulgt denne udvikling op, og navnlig har det skortet på at skabe sådanne forhold, at et snævert samarbejde kan komme i stand mellem læger med forskelligt speciale, således at man kan få sindssygebehandlingen tilrettelagt som en almindelig sygdomsbehandling og ikke som noget aldeles specielt, der nødvendiggør, at de pågældende anbringes på ganske særlige steder og under ganske særlige forhold.

Jeg mener derfor, at den udvikling, som